

To vælgermøder

Det er svært at sige hvor mange vi var. Mindst 100.000. Måske 300.000. Et bølgende menneskehav på en støvet mark uden for den nordindiske by Allahabad. 43 grader i skyggen og en stemning nær kogepunktet. De fleste havde ventet i tre, fire og fem timer. Selv havde jeg kun været der i to, og var ved at segne. Men Modis tilhængere holdt fanen højt. Smilende og opstemte med en snert af aggression. Overalt blafrede BJP's grønne og orange kendingsfarver; flag og bannere, hatte og halstørklæder.

Endelig tonede Modis hvide helikopter frem i det fjerne. Gule røgbomber blev antændt for at markere landingspladsen. En hund forvildede sig forbi politiafspærringen og piskede rundt i manegen mens tilskuerne piftede af det stakkels kræ. Stemningen knækkede over i eufori, som var det Ramas genkomst.

Maskinen landede i en sky af støv. Døren sprang op og Modi trådte frem. Han var dækket af en kødrand af sikkerhedsfolk iført solbriller og sorte uniformer – vagter af en lidt anden støbning end de sædvanlige kaki-klædte "cops", der præger bybilledet med deres overskæg og bambuskæppe. En hvid Ambassador-biler stod klar til at fragte ham de sidste 200 meter hen til talerstolen.

Publikum bestod nærmest kun af mænd. Jeg tror jeg talte otte kvinder, der sad under et træ og passede småbørn. Tusindvis af unge mænd i jeans og gummisko. Mænd med smarte frisurer og voks i håret, alle del af den ny middelklasse, eller ønskede at være det. Mænd, der var trætte af at vente, trætte af subsidier og støtteordninger og som bare ønskede et arbejde. Og frem for alt mænd, der ikke længere ville affinde sig med deres skæbne.

Modis stemme var hæs og vredladen, med masser patos og knitrende pauser. Det var en sand demagog, der rullede sig ud.

“I Gujarat har vi strøm 24 timer i døgnet... har I strøm 24 timer i døgnet her...? ... nej (sagde flokken). “Jeg kan ikke høre jer...” NEJ (råbte flokken). “Og når strømmen går i Gujarat i bare fem minutter...” brølede han “... så ryger det på forsiden af avisen, og Sonia siger jeg ikke holder mine løfter. Men hér ryger det på forsiden, når I en sjælden gang FÅR strøm”. I hans reference til Sonia Gandhi leverede han en parodi på hendes hakkende hindi, som fik publikum til at grine – en sjældenhed i Indien, hvor politikere ikke er morsomme.

Med regelmæssige intervaller blev han afbrudt af publikums faste tilråb: “Namo, Namo...” (hans brand-agtige kaldenavn, en sammentrækning af Narendra og Modi). Og Modi lod dem rase, for han forstod dem bedre end de fleste. Han forstod deres frustration, han hylkede den og styrkede den. Han talte til deres vrede og lovede dem effektiv ledelse og økonomisk udvikling. Og han gav dem en synder i form af Kongrespartiet og Nehru-klanen. Især Sonia og Rahul Gandhi, mor og søn, med alt hvad de repræsenterede af nedarvede privilegier og indspist nepotisme.

Men det var først dagen efter, at jeg for alvor indså hvor dyb en krise Kongrespartiet befandt sig i, til Rahuls eget valgmøde, hans allersidste i valget 2014. Optakten i sig selv varslede ilde. To dage før den planlagte dato var det stadig uklart hvor valgmødet skulle afholdes, for de to sædvanlige mødesteder var allerede bookede og det tredje – et islamisk universitet med en stor plæne – nægtede ham adgang. Desuden var der ingen steder hvor Rahul kunne lande med sin helikopter. Selv politihovedkvarteret afviste ham, ifølge den lokale Kongres-leder “uden gyldig grund” og beskyldte den lokale delstatsregering for obstruktion.

Det lykkedes til sidst, men det blev en tam affære. Selve området var ikke var meget større end en fodboldbane, som forblev halvtom det meste af tiden. Række efter række med ledige pladser – i sig selv et særsyn i Indien. I VIP-teltet foran talerstolen, der også var tom, faldt jeg i snak med en

partisekretær, der påstod han kendte Rahul personligt. "Vi taber dette valg" sagde han ganske umotiveret. Jeg spurgte ham hvor Rahul blev af, for de sædvanlige to timers forsinkelse var allerede overskredet. "Han sidder ude i lufthavnene" svarede sekretæren "... han vil ikke tale til en halvtom forsamling. Han venter på at der fyldes op...".

Først to timer senere, og en time før valgkomiteen lukkede ned for alle valgaktiviteter (det sker 48 timer før valghandlingen) trådte Rahul op på podiet. Han havde ventet forgæves, for der var stadig masser af tomme sæder i forsamlingen. Nederlaget var total og kunne ikke bortforklares, for vi befandt os i Allahabad, Kongrespartiets historiske højborg.

Kun en kilometer fra valgmødet lå Anand Bhawan, Kongresbevægelsens største helligdom, hvor landsfædrene støbte kuglerne mod den britiske kolonimagt og tre generationer af statsministre havde leget som børn; Jawaharlal Nehru, Indira Gandhi og Rajiv Gandhi. Dog ikke Rahul. Han voksede op i Delhi og bliver næppe heller statsminister. I dag er Anand Bhawan et museum. Tilmed lukket for adgang mens jeg var der. Frokostpause.